

Forskjellighed, man volig kan overlade til Byerne indbyrdes at ordne. De andre Byer, som have faaet deres Vedtaagter færdige, ere jo ikke efter dette Lovforslag, hvis det ellers bliver til Lov, udelukkede fra at komme ind paa en anden Fordeeling end den, de paa Grund af Loven af 1863 have været tvungne ind paa. Finde de deres Regning derved, finde de, at det er i alle Parters velforstaaede Interesse at vælge en anden Fordeeling, giver jo Slutningen af Lovforslaget dem Til-ladelse dertil, og Indenrigsministeren har da at bedømme de Forslag, der i den Retning fremkomme. Finder han da, at de ere vel begrundede, kan han approbere dem. Jeg advarer imod, at man paa Grund af en uheldig Affattelse af Loven af 11te Februar 1863 (Modsigelse af Berg) — jo, netop uheldig, og jeg vil vædde med det ærede Medlem om, at, hvis det havde ligget klart for i 1862, at der var Byer, som ikke i 15—20 Aar kunde faae deres Vedtaagt, vilde ingen Rigsdag have lagt til disse Byer: I skulle dog ved Fordeelingen af Statterne vende tilbage til Aarene 1862—63 (Modsigelse af Berg). Det ærede Medlem modsiges mig, men naar han gjør det, viser det kun, at han slet ikke har læst Forhandlingerne fra den Tid, thi ellers kunde han ikke gjøre det (Afbrydelse). Ja, naar det ærede Medlem bliver ved at modsiges Noget, som er soleklart efter hele den da foregaaende Forhandling, saa kan man nok blive noget ilter (Berg: Det gjør saamæn Ingenting). Jeg advarer altsaa imod, at man paa Grund af en mindre heldig Affattelse af Loven af 1863 bringer det dertil, at der i visse Byer fter en formelig Udvandring af alle dem, der kun svare Formue- og Leilighedsstat, thi det vilde Besidderne af de faste Eiendomme virkelig ikke kunne være tjente med. Følgerne kunne let blive, at den Attraktion, Hovedstaden allerede nu øver paa enhver velhavende Mand, der ikke er knyttet til nogen bestemt By, vil blive yderligere forsterket, og det kunne, som sagt, de mindre Kjøbstæder virkelig ikke være tjente med.

Berg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har havt Ordet to Gange, men med Thingets Samtykke (Ophold) vil jeg give det ærede Medlem Ordet.

Berg: I den ærede Ministers Svar ser jeg en Antydning af, at, hvis han vilde være kommen med et Forslag i Retning af det foreliggende, vilde han have anset det for rigtigt at have ved Haanden de Oplysninger og forudgaaende Betænkninger, her har været Tale om. (Indenrigsministeren: Det har jeg ikke sagt!). Jeg antog, at denne Antydning laa i den ærede Ministers Svar, men det kan ogsaa

være det Samme. Naar jeg blot har faaet den ærede Ministers Forklaring paa dette Punkt, skal jeg forlade det, thi naar saa Ministeren en Gang kommer med et Forslag uden saadanne Oplysninger, kan man behandle det derefter. — Hvad nu angaar det ærede Medlem fra Odense (G. Koch), vil jeg sige, at han misforstod mig før. Jeg sagde blot, at man skulde ikke forhaste sig med en saa vigtig Sag for at komme de sendrægtige Byraad imøde, der endnu efter 15 Aars Forløb ikke have faaet deres Vedtaagt færdig, og dermed mente jeg, at man skulde ikke forhaste sig med at begaa en mulig Uretfærdighed mod de faste Eiendomsbesiddere i vedkommende Byer. Naar det ærede Medlem mente, at Loven af 1863 var gaaet ud fra den Lante, at, hvis Byerne først i 1880 fik deres Vedtaagt færdig, skulde de have Lov til at tage de 10 sidst foregaaende Aar som Grundlag, tager han feil (G. Koch: Nei!). So, man havde den Gang ved Undersøgelsen af de statistiske Oplysninger, der forelaa om Skatteforholdene i det forløbne Tidrum, overbevist sig om, at ved at bruge Normen 1853—62 vilde man ikke komme for høit op, og hvis man kom lavere end en Sjettedel, fastsattes Sjettedelen, for at ikke rene Tilfældigheder skulde raade, og man handlede ogsaa i den Forventning, som det ærede Medlem sagde, at Loven snart vilde blive gennemført, hvilket kan læses i Lovens Slutning. Derfor man havde sagt: Ja, men fastset nu ogsaa, at de faste Skatter kunne blive paalignede i et Forhold, der først bestemmes efter, hvad Byraadene paaligne i faste Skatter fra 1870—80, da vilde Rigsdagen, efter hele Lantegangen i dens Forhandlinger den Gang, have sagt: Nei, den Dag den Sorg; kommer den Tid, maa vi overveie, hvorledes Sagen da foreligger. Det er det Samme, vi maa sige nu; vi maa sige: Lad os overveie, hvorledes Forholdene i Byerne staa til hinanden. Nu siger det ærede Medlem: Men saa jager man Folk ud af disse otte Byer, Folk, der leve af deres Midler. Ja, men saa jages de jo ogsaa ud af de andre Byer, som i 1864—65 fik deres Vedtaagt og senere have maattet forhøie deres Formue- og Leilighedsstat til det Dobbelte. Men hvorfor hjælper det ærede Medlem da ikke ogsaa disse Byer til at beholde deres Kapitalister (G. Koch: Læs Slutningen af Lovforslaget!) Den hjælper — jeg gjentager det — ikke den store Del af Byerne, som i de første Aar efter, at Loven var givet, havde gennemført den, og navnlig naar man ikke tager Aarene fra 1870—76 med, hjælper den ikke fuldt ud. — Det ærede Medlem tilbød mig et Væddemaal, og vi ere jo ikke flere Medlemmer her i Salen, end at vi godt kunde vædde, men jeg tror dog ikke, at det hører ind under Forhandlingerne her.

Bale: Jeg vil tillade mig at gjøre en Bemærkning overfor den ærede Indenrigsminister;